

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 43
Mayıs 1995

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 43 Mayıs 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Grafik Düzenleme:

Sibel Demirtaş

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 75.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 700.000 TL.

Taahhütlü: 868.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: Attila Akdeniz

МЯНАВА

K

ırmızıfare'lerini dört gözle bekleyip de alamayan abonelerimiz üzüntüyle bizi arayıp, "Arkadaşımın dergisi geldi, bana niye yollamadınız?" dediğinde inanın biz de çok üzülmüyoruz. Zaten gecikerek çıkarabildiğimiz dergimizi bir de gönderdiğimiz abonemize ulaştıramazsak abonemiz haklı olarak üzülmür hatta kızabilir de. Bakın, sizden dileğim şu: Herkes dergisini aldığı halde siz alamadıysanız, hemen (0 212 - 252 63 76) numaradan beni veya Selma Abla'nızı arayın.

Dergilerin ulaşmaması sorunu şu durumlarda ortaya çıkıyor:

- 1- İlk kez abonemiz olduğunuzda derginiz size hiç ulaşmadıysa, adresinizin kayıtlarımıza doğru girip girmediğini anlamak için bizi arayın. Adresinizi yanlış almış olabiliriz ve dergileriniz başka bir yere gidip duruyordur.
- 2- Postacınızın apartman girişine bıraktığı dergilerin başka meraklılar tarafından alınması olayına oldukça sık rastlıyoruz. Tabii Kırmızıfare'mize gösterilen bu ilgi hoşumuza gitse de, abonelerimize ulaşmamızı engellediği için üzülmüyoruz. Postacınızdan derginizi kapıya bırakmak yerine size teslim etmesini rica edebilir, ya da taahhütlü abonelik yaptırabilirsiniz. Bu durumda postacınız derginizi size imzalı belgeyle teslim eder.
- 3- Kayıtlarımızda bir yanlışlık olmadığı sürece dergilerinizin size gönderilmemesi söz konusu değildir. Bu nedenle derginizi almadığınızda hemen bize kızmak yerine telefon numaramızı çevirin, birlikte çözüm bulalım olur mu? Bu sayımızda yine bir sürprizimiz var size. Annenize babanıza çocukken en çok okuduğu yazarı sorun. Büyük olasılıkla size, tek bir isim vereceklerdir: Kemalettin Tuğcu! Yaşı 90'ı aşmış olan ünlü yazarın hâlâ tıkırdayan daktilosu bu kez Kırmızıfare için çalıştı.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Fatih Erdoğan

KALELERDE KÖLER

Gülümse Pelin Yakıcıer 3

Bir Çocuk.. Bir Balık.. Bir Işık... Uğur Değirmencioğlu 4

Ayı Tumba'nın Kış Uykusu..... Melek Güngör 10

Fındıkfaresi. 15

Burak'ın Doğum Günü Hediyesi..... Aslı Niyazioğlu 19

Serdar Bali'de Nuran Turan 24

Ayı.....,James Oliver Curwood 25

Salıncaktaki Adam..... Kemalettin Tuğcu 28

Ballı Dut ve Giysi Düşkünün Ceviz..... Cemal Erten 30

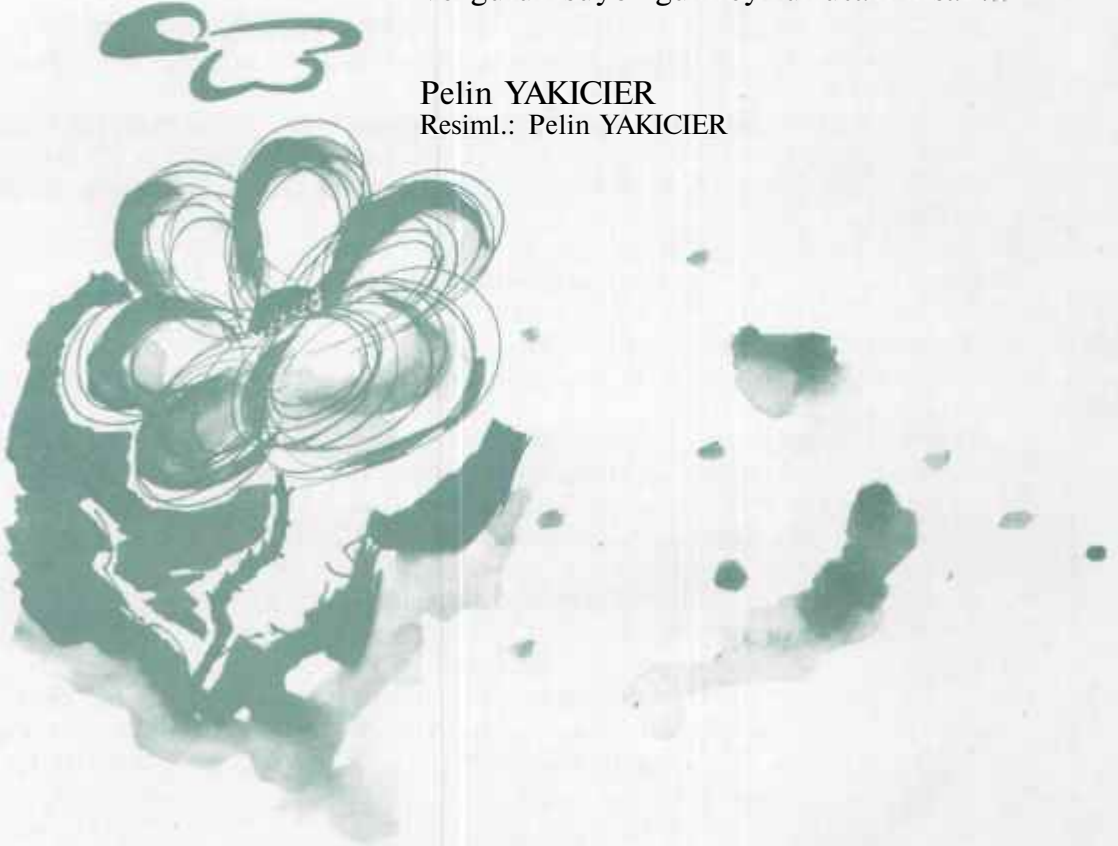
Bir Kitap Bir Yazar..... Selma Erdoğan 32

GÜLÜMSE

Bazen küçük beyaz bir bulut
Koskoca maviliğe nokta koyan.
Bazen çok uzakta deli bir kuş,
Daha uzaklara uçan.
Bazen kendini kaybetmiş bir damla
Tek başına hem de suya damlayan.
Bazen minik
Minicik bir çiçek görüyor insan
Boynunu uzatmış iki taşın arasından
Güneşten yana nazla bakan.
Bazen minik minicik bir böcek
Ordan oraya koşuşturan
Ve gülümsüyor gülmeyi unutan insan...

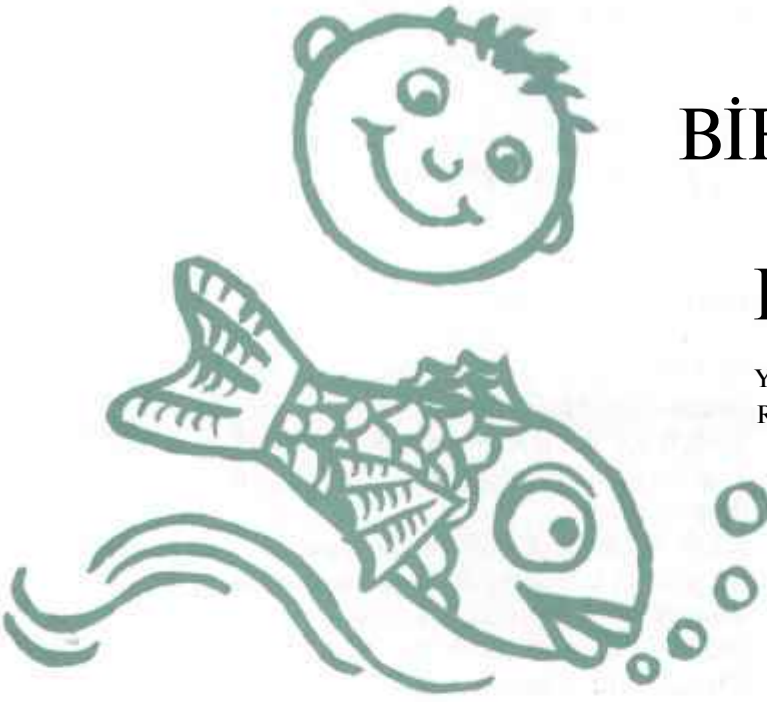
Pelin YAKICIER
Resiml.: Pelin YAKICIER

BİR ÇOCUK... BİR BALIK... BİR IŞIK...

Yazan: Uğur Değirmencioğlu

Resimleyen: Sibel Demirtaş

4

İlk rüzgâr tepelerden belli belirsiz kekik kokuları getiriyordu. Nereye gizlendiği hiçbir zaman anlaşılamayan ağustosböceği kesintisiz circırlarıyla kahvaltıya eşlik etmişti.

Esin, "Tatil güzel başladı," diye düşündü. Sonra baktı çocuklarda bir hazırlık var. Gülçin'in elinde oltalar, misinalar. Ufuk'un elinde bir sualtı gözlüğü...

"Ben olta atacağım. Ufuk da kayalıklarda dalar. Göreceksin akşama bir sürü balıkla döneceğiz."

Bunu söyleyen Gülçin'di.

Ufuk, "Bizimle adaya geliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Gelirim," dedi Esin, "Nasıl gideceğiz?"

"Yürüyerek. Su ancak dizimize gelir."

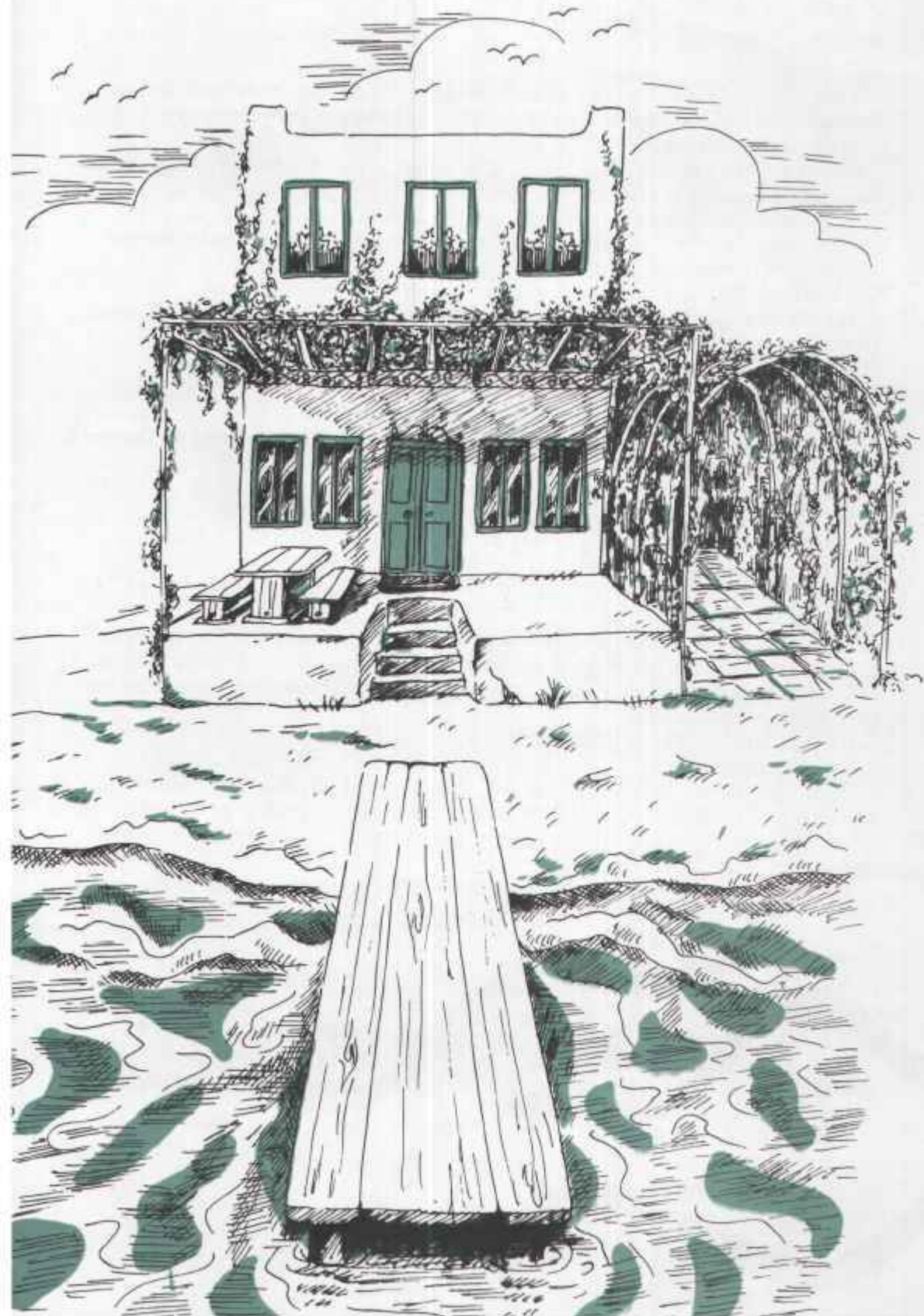
Esin bu iki çocukla o sabah tanışmıştı. Balık tutmak için bir hazırlığı da yoktu.

Buraya gece gelmişlerdi. Karanlıkta çevreyi pek görememişti. Uyandığında gün ışıdı. Gördü ki burası mandalina bahçeleriyle çevrili küçük bir köy. Deniz kıyısında birkaç beyaz ev, kıyıya çok yakın küçük bir de ada.

Kahvaltıdan sonra üç çocuk hazırlanıp çıktılar. Kısa bir süre sonra da o küçük adadaydılar.

Gülçin hemen oltasını hazırlayıp attı. Oturdu, elde olta, beklemeye başladı. Esin ayakta bir süre onu izledi. Biraz ötede büyükçe bir kaya vardı. Ufuk o kayanın arkasına geçip kayboldu. Anlaşılan oralarda dalacaktı. Esin baktı oltada bir kıpırdama yok, "Gidip biraz da Ufuk'un dalışını izleyeyim," dedi.

Gülçin gülerken, "Ufuk dalmışsa suya gireyim deme, seni de balık diye vurur ha..." diye seslendi. Ufuk kayanın arkasından çıkıp güldü, "Yok daha neler..."

Esin, "Aaa... Hani sen dalacaktın?" deyince, Ufuk, "Bilmem, pek canım istemedi," dedi. "Gel sana yardım edeyim de kayanın bu yanına geç."

"Tamam geliyorum."

Kayaya çıkıp arkasına atladı. "İlk kez," dedi Esin, "Böyle kayalıkları, adası, mandalina bahçeleri olan bir yer görüyorum."

"Tepedeki yel değirmenlerini de gördün mü?"

Esin daha önce yel değirmeni görmemişti. Buraya gelene kadar da var olduklarını bilmiyordu.

"Gördüm, gördüm," dedi. "Kanatları rüzgârla ne güzel dönüyor."

Bir de mor çiçekler vardı tanımadığı. Bu mor çiçekler bütün evleri sarmış, bazılarının çatısını bile kaplamıştı.

"Onlar da begonvil," dedi Ufuk, "Yılın on bir ayı çiçek açarlar."

"Uzun zamandır mı buraya geliyorsunuz?"

"Yıllardır... Annemle babam ben doğmadan önce de gelirlermiş. Yüzmeyi burada öğrendim. Dalmayı, balık avlamayı... Bu adanın diplerini iyi bilirim."

"Haydi artık dal da, biraz balık avla. Eve boş dönmeyelim."

"Bugün hiç balık vurmak istemiyorum."

"Ee, hani su altında senden iyi avcı yoktu?"

"Doğru ama, suyun altı öyle hoş ki, orada olanları izlemek balıkları öldürmekten daha güzel."

"Sen de tam benim geldiğim günü buldun. Ne olur yani şöyle büyük bir balık avlasan?"

Ufuk çaresiz, "Eh, ne yapalım," diye mırıldandı, "Senin için bir denerim."

Hazırlanıp denize girdi. Esin de bir kayaya oturup onu izlemeye başladı.

Ufuk elinde sualtı tüfeği dalıp çıkıyor, arada bir şnorkelinin ucundan şuff diye su püskürtüyordu.

Birden durdu... Bir süre kıpırdamadı.

Durdu... Durdu...

Sonra başını yavaşça sudan çıkardı. Büyülenmiş gibiydi. Ses çıkarmadan, yavaşça kıyıya doğru yüzdü. Elindeki tüfeği kayalara fırlatıp geri döndü. Biraz önce suda hareketsiz durduğu yere yüzdü. Orada, yine hareketsiz, öylece

Esin merak içindeydi. Tam suya atlayıp Ufuk'un yanına gitmeyi düşünürken Ufuk başını sudan çıkarıp yavaşça seslendi.

"Esin!"

"Ne oluyor Ufuk?"

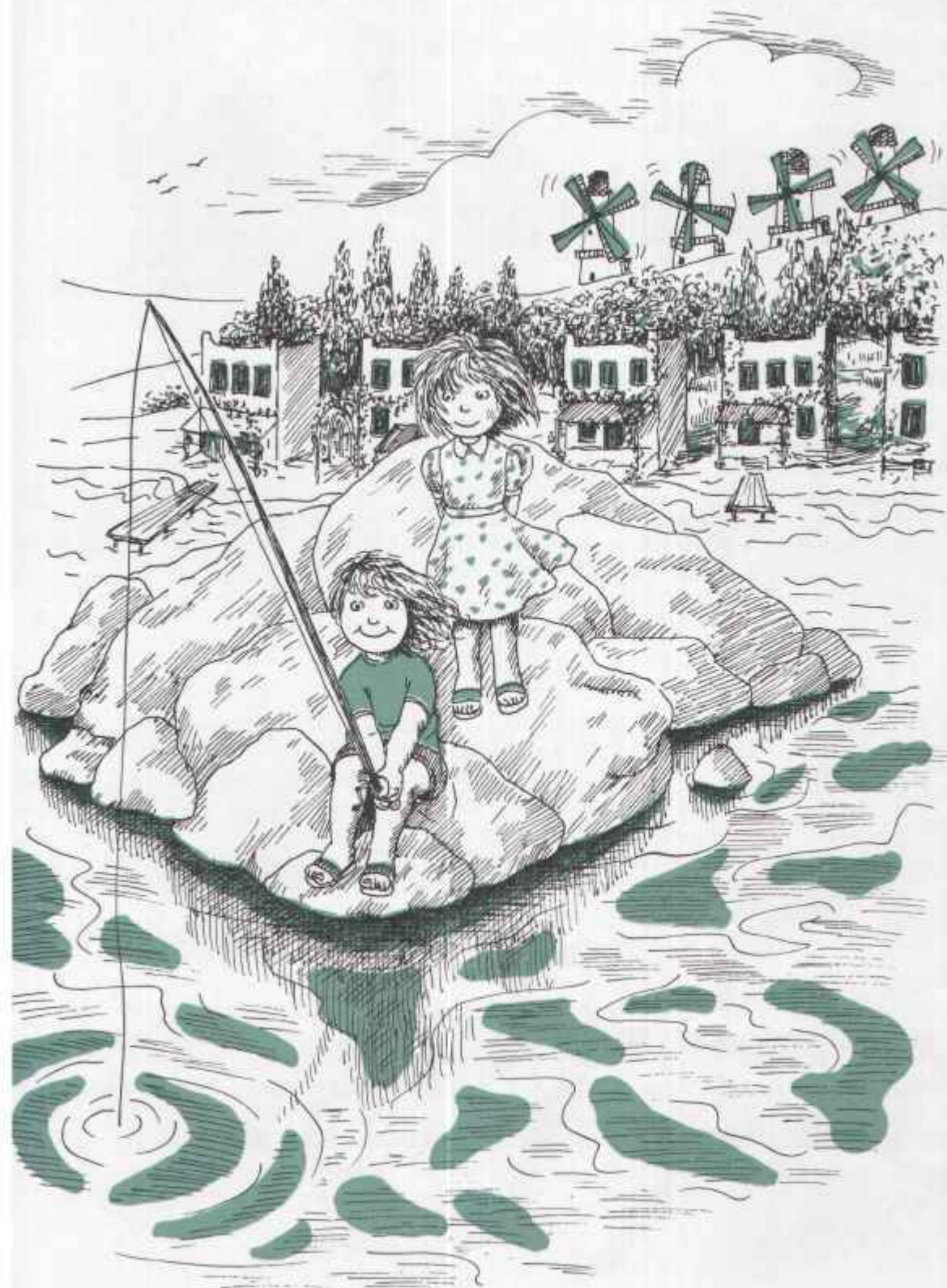
"Suss... Sen yüzme biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse hemen gel. Sessizce suya gir. Bak ne göstereceğim."

Esin dikkatle suya girdi. Ufuk, "Gel, gel," dedi, "Benim gözlüğümü de al, şurada, bak, tam şurada." Suyun altında bir yeri gösteriyordu. "Kayalıkların arasında bir balık var. Gördün mü?"

"Orada balık yok ki."

"Yok mu? Ver bakayım gözlüğü."

Gözlüğü alıp hemen daldı. Çıkınca, "Tüh," dedi, "Gitmiş."

"Sen en iyisi şu gördüğünü anlat," dedi Esin.

Şimdi Ufuk nasıl anlatsın? Duramadı, gitti tekrar daldı.

Daldı, çıktı...

Daldı, çıktı... Defalarca... Balık yok...

Ta, neden sonra balığı tekrar görmekten umudu kesince geldi, Esin'in yanına oturdu. Hem heyecandan, hem yorgunluktan nefes nefese, başladı anlatmaya.

"Orada bir balık yuvası olduğundan emindim. Ama şimdiye kadar hiç karşılaşmamıştık. İşte o balığı gördüm. İki kayanın arasındaki gölgedeydi. Bana doğru geliyordu. Gri bir balık, gümüş gibi. Kocaman." Ellerini birbirinden uzaklaştırarak gösterdi.

"Korktun mu?"

"Hayır, ne korkması! Korkulacak bir şeye benzemiyordu. Önce, hah işte güzel bir av diye sevindim. Ama o, tam gölgenin bitip ışığın başladığı yerde durdu. Beni görmüştü. Ürkütmemek için geri çekildim. O ne yaptı biliyor musun? Bana doğru geldi. Kayanın gölgesinden ışığa doğru çıktı. İşte tam o anı görmeliydin."

İşte tam o anı herkes görmeliydi. Sessizce, ağır ağır yüzen balığın gölgeden ışığa çıkan her noktası birden renkleniyordu. Gölgede gümüş rengi olan iri pulları, suyun altındaki o nereden geldiği pek de belli olmayan ışıkla bin bir renk alıyordu. Bütün renkler, o bir tek balığın üstünde kümelenmiş, hızla yanıp sönüyor, başından kuyruğuna rengârenk ışıklar bir gidip bir geliyordu.

Ufuk durdu...

Balık da...

Yine bakiştılar...

Küçük bir çocuk, koca bir balık karşılıklı durmuş, bakışıyorlardı. Ufuk balığa doğru azıcık ilerledi, çok az... Balık da çocuğun kendine doğru geldiği kadar geri çekildi. Yine gölgeye girdi. Kuyruğundan başlayarak gölgeye giren her noktasında renkler silinip, yerini yine o parlak gümüş rengi alıyordu.

O zaman Ufuk gitti, tüfeğini dışarı atıp geldi.

Balık çocuktan zarar gelmeyeceğini anlamış, onun dönüşünü beklemişti. Gölgeyle ışığın sınırında, yine karşılıklı yerlerini aldılar. Başladılar oynamaya.

Bir ileri... Işığa...

Bir geri... Gölgeye...

Yine ışıklar... Yine yapıp sönen renkler... Oynadılar, oynadılar...

Ufuk kendini denize öylece bırakmıştı. Şnorkelinden yavaş yavaş nefes alıyordu. Gereksiz bir hareket yapmamaya ve bir ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. **Gözlüğü yarı yarıya sudaydı.** Bir ara farkında olmadan gözlerini yukarıya kaldırdı. Gözlüğünün suyun dışında kalan yarısından denizin ışıklı mavi yüzeyini gördü, sonra da sırayla, altın sarısı kumral, mor çiçekler sarmış beyaz evleri, yeşil mandalina bahçelerini, koyu yeşil servileri...

Arkadaki kayalık tepelerde yel değirmenlerinin kocaman kanatları ağır ağır

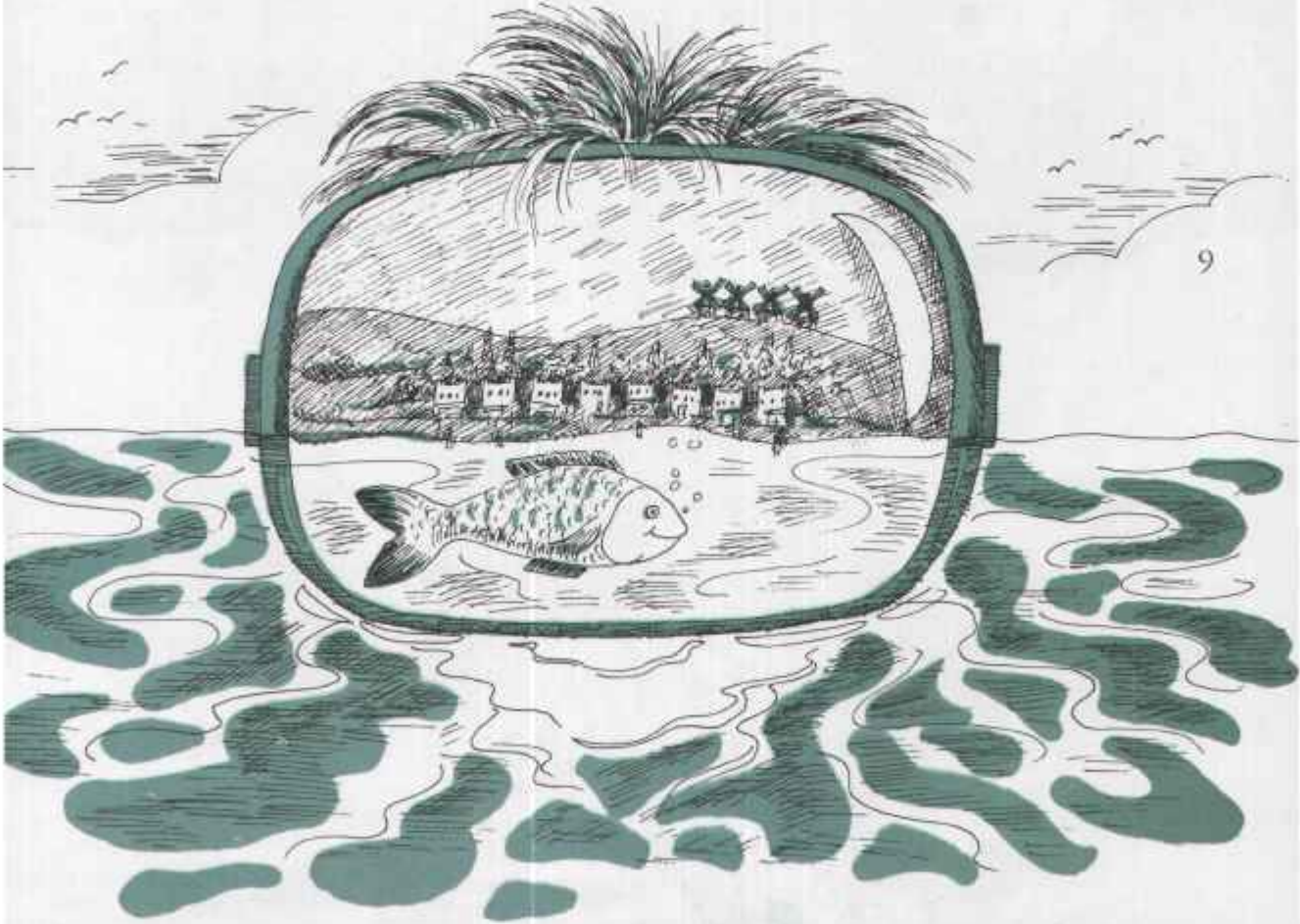
dönüyordu.

Suyun içinde balık sessizce duruyordu. Hiç konuşmadığı, hiç dokunmadığı bir arkadaş gibi... İkisi de anlaştıklarının farkındaydılar.

Ufuk mutluydu...

Birden Esin geldi aklına. Bu güzellikleri onunla da paylaşmak istedi. Gitti Esin'i çağırırdı. Döndüklerinde balık gitmişti.

O günden sonra Ufuk'u hiç balık avlarken gören olmadı. Öteki çocuklar iskelede ya da kayalıklarda yan yana oturup oltalarını atarken, o yavaşça denize dalıyor, sualtının sessiz güzelliklerinde geziniyordu.

Ayı Tumba'nın Kış Uykusu

Yazan: Melek Güngör
Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Minik ayı Tumba annesi şişman Pu ile kışı geçirdiği mağaradaki uzun kış uykusundan birden uyandı. Dışarıya çıkıp baharın güzel çiçeklerini koklamak, yemyeşil çayırarda koşup oynamak isteğiyle yanı başında derin nefeslerle uyuyan annesinin üzerinden atladı ve mağara kapısına koştu. Ama o ne, dışarısı buz gibi soğuktu ve lapa lapa da kar yağmaktaydı. Çaresiz geri dönüp annesinin yanına uzandı. Ama sanki ona çok uzun süreden beri uyumuş gibi geliyordu ve canı hiç de uyumak istemiyordu. Bir iki defa annesini dürttü ama cevabı kocaman bir homurtu olunca çaresiz

bir süre daha kımıldamadan yatmak zorunda kaldı. Belki ben de yine uyurum diye düşünerek gözlerini kapadı ama nafile, bir türlü uykusu gelmiyordu. Sonunda ne olursa olsun dışarı çıkmaya karar verdi. Annesi bahar iyice gelmeden uyanmazdı çünkü. "Bir yolunu bulup baharı çağırmalıyım. Yoksa annem hiç uyanmayacak," diyordu kendi kendine.

Mağaranın ağzında bir süre oyalandı. Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu çünkü. Sonra birden kararlı bir şekilde mağaradan çıktı. Burnuna, gözlerine düşen kar taneleri onu çok eğlendiriyordu. Bir süre bu lapa lapa yağan tanelerin peşinden koştu durdu. Sonra da yumuşacık karlar içerisinde yuvarlandı.

"Karlar ne kadar hoşmuş, doğrusu bu kadar güzel bir şeyden uzak kalarak karanlık bir mağarada aylar geçirmeyi hiç anlayamıyorum," diyordu. Ama birazdaha koşup oynadıktan sonra birden çok üşümekte olduğunu ayımsadı."Bırr, ne kadar soğukmuş hava, nasıl oldu da fark etmedim bunu şimdiye kadar," diye söylendi. "Galiba mağaraya dönmekten başka çarem yok."Kar şimdi tamamiyle tipiye dönmüştü ve gözüne giren kar tanecikleri artık onu eskisi kadar eğlendirmiyordu. "Birazcık önümü görebilseydim keşke," diyordu kendi kendine. "Mağaramız ne tarafta kaldı acaba?" Ama o kadar çok kar yağıyordu ki göz gözü görmez olmuştu. "Anne!" diye birçok defa bağırdı ama mağarada derin kış uykusunda homurtularla uyuyan anne şişman Pu onu duyacak durumda değildi. Ayrıca mağaranın kapısı da iyice karla örtülmüştü.Küçük ayı Tumba çaresizlik içerisinde bir o yana, bir bu yana koşuşturup duruyor ama her seferinde bembeyaz karlara daha çok batıp

çıkarmaya başlıyordu. Çok üşümüştü, hep ağlamak istiyordu. "Benim gibi küçük bir ayıcık için ne kadar kötü bir durum. Ah ben ne zavallı, ne korumasız durumdayım," diyerek gözyaşlarına boğuldu sonunda. Kendisine o kadar çok acıyordu ki, gözyaşları sel gibi akıp postu üzerinden karlara yuvarlanmaya başlamıştı."Daha küçük bir ayıyım ben. Annem beni duymuyor, hiç kimsesiz karlar içerisinde kaldım. Ölüp gideceğim, annem ancak karlar eriyince bulabilir beni. Ah ben çok çaresizim," diye inleye, oflaya kendini karlara bırakan ayıcık Tumba tüm cesaretini yitirmiş bir durumda, belki annesi sesini duyar diye acıklı acıklı ağlamasını sürdürüyordu. Çok üşüdüğü için dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Etrafta kendi haykırmalarından başka hiçbir ses duyulmuyordu ama daha fazla ağlamak üzere bir saniyelik bir soluk aldığı anda zayıf, çelimsiz bir sesin ona eşlik ettiğini duydu. Bir an için ağlamasını durdurup sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Bu, küçük, ölmek üzere olan bir kuşun çıkarmakta olduğu bir sestti. Hemen etrafını araştırmaya başladı. Kar şimdi tipi şeklinde yağmayı durdurmuş tek tek atmaya başlamıştı. Bu nedenle etrafını görmesi biraz daha kolaydı. Ses çok yakından geldiği için sahibini bulması zor olmadı. Kanadı koca bir kaya ile çalılıklar arasına sıkışmış küçük bir kuştı bu. Kanadının sıkışmış olması yüzünden yağın kar her tarafını doldurmuş, kımıldayamadığı için de boğulma tehlikesi geçirmekteydi. Yavru ayı Tumba küçük kuşu kurtarmak için hemen çalıları sarsmaya başladı ama bu kuş için daha fena olmuştu. Çünkü çalılar onu daha çok sıkıştırmaya başlamıştı, bu nedenle acıyla inledi. Tumba yaptığıının yanlışlığını görmüştü.

"Özür dilerim, özür dilerim," diyerek af diledi kuştan ve onu nasıl kurtarabileceğini düşünmeye koyuldu. Kayanın etrafını dolandı, kuşun çalılardan kurtulabilmesi için ne yapabileceğini görmek istedi. Kuş yavru ayının kendisini kurtarmaya çalıştığını anlamıştı ama ona yardımcı olamıyordu.

"Üzgünüm dostum," dedi. "Korkarım yapabileceğin pek bir şey yok." Yavru ayı Tumba bunu asla kabul edemezdi. "Dayan küçük kuş, seni mutlaka kurtaracağım," dedi inançla ve küçük pençeleriyle yavaş yavaş kuşun etrafını dolduran karları silkelemeye başladı. Şimdi kuş hiç değilse karlardan kurtulmuş ve daha az üşümektedir. Kendisini sıkıştıran çalılıkları iyice görebiliyordu. Canını en çok yakan çalıyı Tumba'ya işaret etti. "Galiba şu çalıyı kırmak gerekecek. Ama buna dayanabilir miyim bilmiyorum," dedi ölgün bir sesle. Tumba bir çare bulunduğuna sevinmişti. "Hiç merak etme sen, canını acıtmayacağım," dedi kesinlikle ve elinden geldiğince yavaş bir şekilde çalıyı kırmaya çalıştı. Kuş artık bayılmak üzereydi. Ayıcık, "Ne olur, bayılma," diye yalvardı ona. "Hatırım için biraz dayan." Kuş cevap vermedi ama galiba Tumba'ya güvenmekteydi, gözlerini iyice açmış onu seyrediyordu. Yavru ayı birden çalıyı dibinden kırarsa kuşu kurtarabileceğini fark etti ve eğilerek çalıları kırmaya başladı. Uf, işte sonuncu çalı da kırılmış, kuş serbest kalmıştı. Ama zavallıcık o kadar bitkindi ki, karların içine serilip kaldı öylece.

"Yoo, pes etmek yok!" diye bağırdı küçük ayı. "İşin zor kısmını başardık, artık kurtuldun. Şimdi seni korunaklı bir yere götürmeliyim," diyerek onu küçük pençeleriyle tuttu ve etrafına bakınmaya başladı. Her tarafta kar görülüyordu ama ileride büyük bir ağaç bulunmaktaydı. Yavru ayı Tumba elindeki küçük kuşla birlikte karlar içerisinde bata çıka ağaca ulaşmaya çalıştı.

Bu çok yaşlı, iri gövdeli bir ağaçtı. Yanına geldiğinde ağacın gövdesinde kocaman bir oyuk olduğunu ve önündeki dalın engel olması nedeniyle oraya hiç kar girmedğini gördü.

"Kurtuldun küçük kuş," diye sevinçle haykırdı. "Burada bir süre dinlenirsen gücüne kavuşur, uçabilirsin." Kuş da artık kurtulduğuna inanıyordu.

"Dostum ne kadar güçlü ve korkusuzsun," dedi ayı Tumba'ya. "Senin önünde hiçbir engel duramaz. Mutlaka aşarsın tüm güçlükleri. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Teşekkür ederim," dedi ve ona neşeli sayılabilecek cik cikleriyle güzel bir şarkı söyledi ağacın kovuğundan. Tumba biraz mahcup olmuştu bu övücü sözlerle. "Ben bir şey yapmadım ki, birlikte başardık her şeyi, hoşça kal," dedi ve oradan uzaklaştı. Birden kendisinin de zor durumda olduğunu düşünürken şimdi bir yaşam kurtarmıştı ve bunu yaparken o kadar çaba sarf etmişti ki, "Zavallılar gibi ağlayıp haykırdığım için kendimden utanmalıyım," dedi kendi kendine.

"Evet, evet, kendi kendimi de kurtarmaya çabalamalıyım. Kuş bana ne dedi, ben çok güçlü ve korkusuzmuşum. Bu doğru, ben güçlüyüm." Yavru ayı Tumba vermiş olduğu bu kararlar işe koyuldu ve hemen yakında bulunan kış uykusuna yattıkları mağarayı bulmakta gecikmedi. Çünkü şimdi paniğe kapılıp ağlayıp sızlamadan araştırma yapmıştı. Doğrusu anne şişman Punun horultularını nasıl duymamıştı, şaşılacak şeydi. Hemen yanına gidip uzandı ve o da horultularla kış uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Fındıkfare si

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

BÜYÜKLERE MASAL

Yazan: Ayşe Pınar Köprücü

Bir zamanlar bir ülke varmış. Memurundan, işçisinden başka hiç kimseye zararı yokmuş. Yokmuş ama komşuları onu hiç rahat bırakmazlarmış. Ha, bir de bu ülkede yaşayan bir canavar varmış. İnsanları evsiz bırakır, geçinmelerini zorlaştırmış. Halk, en çok bu dev canavardan şikâyetçiymiş.

Bu ülkede daha birçok sorun varmış. Öyle ki, kırk yıl düşünülse sorunlar dökümü bitmezmiş. İşsizlik, terör, nüfus artışı, çarpık kentleşme ve daha niceleri...

Ülkenin başında hiçbir işe karışmayan, vurdumduymaz, tonton mu tonton, tombul bir adam varmış. Masal bu ya; bu adamın ayanaklı, sakallı bir hizmetçisi varmış. Bu adam, ibadetini açık, kabahatini gizli yaparmış. Zaten halkın neden haberi varmış ki!...

Halk, böyle yalan dolanla birbirini kandırarak yaşayadursun, bir gün ortaya uğur prensi çıkmış. İyi görünümlü, yakışıklı, kaleminden kan damlayan bir prensmiş bu. İnsanlara, "Herkesi korkutan bu canavarı öldürebileceğini" söylemiş, insanlar, "Aman oğlum yapma, etme," dedilerse de dinletememişler. Prensın isteği üzerine el ele verip kalplerinde yaşam koşulları yüzünden zaten çok az kalmış olan sevgiden beşer ölçek, barıştan birer ölçek katarak kalem yapmaya karar vermişler. Prens, bunun canavarı öldüreceğine inanıyormuş. Kalem yapımı bittiğinde yola koyulmuş. Canavarı bir döviz bürosunun önünde bulmuş. Hemen kalemiyle gerçekleri araştırıp, bir bir ortaya çıkarmış. Canavar çok güçlüymüş. Ancak onu hemen öldürmüş. Bu kadar kolay olacağını preste düşünememiş. Aslında sevgi ve barış bunu yenmişmiş. Bir de bakmış ki ne görsün. Canavarın içinde yolsuzluk dosyaları, rüşvet kâğıtları varmış. Halk hemen toplanmış. Prens halka "UYANIN!" diye bağırmış. Olanları bir bir anlatmış. Halkın içinde bir umut ışığı gibi yanmış. Hemen tonton- tombul adamlar, ayanaklı sakallıyı tutuklamışlar. Kalemlerle tehdit etmişler. Kalemden ödleri koptuğundan, onlar da belgeleri, yolsuzluk dosyalarını, maaş alamayan memurların maaş bordrolarını canavara yedirdiklerini itiraf etmişler.

Halk bir seçimle prensi başa getirmiş. Prens, her sabah köşesinden bağıırıyormuş. "UYANDINIZ MI?"

Günler birbirini kovalamış. Derken prensi bir gün öldürmüşler. O zaman halk anlamış ki hâlâ uyanmayanlar var aralarında.

Prens ölmüş. Ölmüş ama onun düşüncesini diğer insanlar yaşatmışlar. Işığı çok güçlü olan bir mum sönmüş ama binlerce, milyonlarca mum yanmış.

Bu olay, çok eskiden olmuşmuş, ama katiller bir türlü bu.....

Bu öykü, 1995 yılında İzmir Atatürk'çü Düşünce Derneği, "Uğur Mumcu Sevgisi" konulu düz yazı yarışmasında mansiyon almıştır.

ÇOCUK KALDIM

Bildim, buldum çocuk kaldım
Dönüp baktım hayata,
Geçmiş en güzel yıllarım
Üzülüyorum şimdi,
Nasıl geçti okuldaki anılarım...

Tüm bunları umursamazdım.
Of, puf der, söylenip sıkılırdım
Ama şimdi anlıyorum ki
Dönmeyi çoktan aşım...

Şebnem Burcuoğlu

SEVGİ OLMAYINCA AĞLARIM

Yağmur yağmayınca
Gözlerim dolunca
Sevgi olmayınca
Ben ağlarım

Güneş doğmayınca
Çiçekler açmayınca
Sevgi olmayınca
Ben ağlarım

Yağmur yağmayınca
Gökkuşağı olmayınca
Sevgi olmayınca
Ben ağlarım

Yıldızlar parlamayınca
Ay çıkmayınca
Sevgi olmayınca
Ben ağlarım

Kitabım olmayınca
Kalemim olmayınca
Sevgi olmayınca
Ben ağlarım

Arkadaşım ağlayınca
Öğretmenim üzülünce
Sevgi gidince
Ben ağlarım.

Delal Şeker/ PAMUKOVA

KUŞLAR

Uçarlar havada saatlerce,
Gece, gündüz, günlerce,
Yeni yerler keşfederler
Süzülerek gecelere.
Daldan daha konarlar,
Gece gündüz uçarlar,
Hiç durmaz, hiç yorulmazlar,
Gece gündüz uçarlar.
Onlar ne Güzeldir,
Gökyüzünün neşeleridir.
Kurtların da düşmanlarıdır,
Ne sevimli kuşlardır.

Aslı Tirelioğlu
Özel Efdal İlkokulu

ÖĞRETMENİM

Önce Atatürk
Önce vatan sevgisi
Her şeyi sen öğrettin bana.

Önce saygı
Önce sevgi
Her şeyi sen öğrettin bana.

Okulda, evde
Yaşamın her alanında gerekli
Her bilgiyi sen öğrettin bana
Öğretmenim.

Dedin ki;
Okul dört yanı duvarla çevrili yer değildir
Her yerdir!

Dedin ki;
Önce Atatürk, önce vatan sevgisi
Önce sevgi, önce saygı!

Şimdi senin sayende
Büyüdüm, olgunlaştım
Ne çok şey öğrendim.

Şimdi senin sayende
Atatürk ve vatan sevgisiyle dolu
Geleceğe inançla bakıyorum.

Her şey senin sayende
Öğretmenim.

Özgün Anıl ERÖZ

ANNEM

Doğduğumdan beri,
Seviyorsun beni,
Olmasan ne yapardım,
Benim güzel anneciğim.

Sanki sen bir meleksin,
Her gün beni seversin,
Beni bugüne getiren sensin,
Benim güzel anneciğim.

Derslerime çalışırım,
Her dediğini yaparım,
Seni de üzmem ben,
Benim güzel anneciğim.

Ah ne güzel yüzün,
Ağlayınca alır hüznün,
Sen sevginle öğün,
Benim güzel anneciğim.

Özge Özel
Özel Türkmen Lisesi İlk Kısım
MERSİN

VEDA GÜNÜ

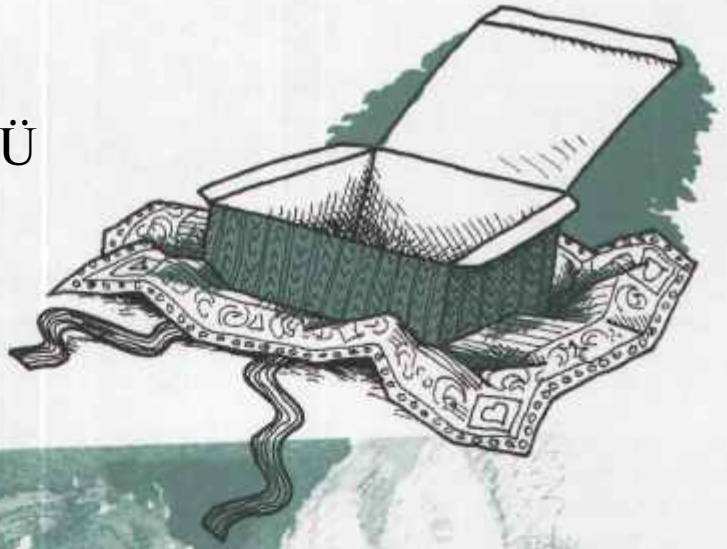
Ayrılıyorum sevgili öğretmenimden,
Ayrılıyorum sevgili arkadaşlarımdan,
Geçiyorum artık, artık başka bir sınıfa,
Alıyorum karnemi, veda arkadaşlarıma.

Okul günlerimde darıldık, barıştık,
Bazen sevindik, bazen ağladık,
Ama bu üzüntüyü hiç yaşamadık,
Alıyorum karnemi, veda arkadaşlarıma.

LEDUN AKYÜZ
Mesa İlköğretim
Okulu/Ankara

BURAK'IN DOĞUM GÜNÜ HEDİYESİ

Yazan: Aslı Niyazioğlu
Resimleyen: Aysun Pelvan

19

Büyümek zor bir iş. Her an ölüm tehlikesi var. O yeşil, korkunç sıcak şey konuluyor önünüze. Fokurdayan bir bataklık gibi. İçinde kaybolup gitmemek için dikkatimizi topluyorsunuz, kaşığınızla yol açıyorsunuz kendinize. Ve nefes bile almaya çekinerek... Bataklıkların lanetini herkes bilir... "Yemeğinle oynamayı bırak," diyor annem. Dengemi kaybetmek an meselesi. Neredeyse iğrenç yeşilimsi tarafından yutulacağım. Kendimi zar zor çekip çıkartıyorum. Ve sonra büyümek için şart olan şeyi yapıyorum: Yiyorum.

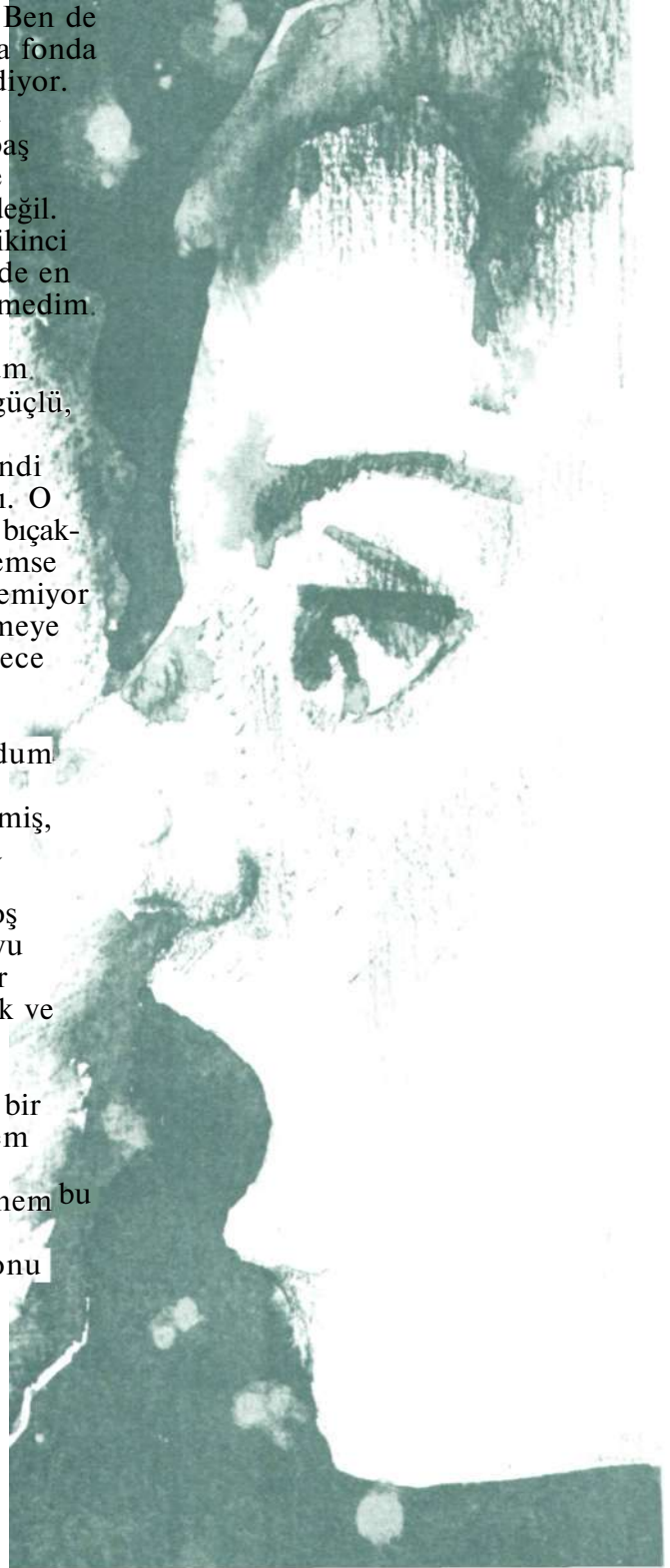
İspanaklar, bamyalar, bezelyeler... Yeşil olan ne varsa tabağımdaki yerlerini

alıyorlar. Haşlanmış tavuklar da soluk yeşil. Kötü kötü bakıyorlar bana. Ben de onlara kötü kötü bakıyorum. Arka fonda annemin sesi büyümekten bahsediyor.

Boyum kase çekmecesine daha ulaşamadı. Tüm yeşil varlıklarla baş edeyim de kase çekmecesine bile ulaşamayayım. Bu dayanılır şey değil. Hem daha kötüsü de var. Sınıfta ikinci sırada oturuyorum. Beden dersinde en önlerdeyim. Basket takımına giremedim. O yeşil varlıkları yemeğe devam ediyorum ama onlara inanmıyorum.

Ağabeyimi (koskocaman, çok güçlü, çok uzun) onlardan yerken hiç görmedim. Hatta bir seferinde kendi tabağındakileri benimkine boşalttı. O hâlâ büyüyor, benim başım çatal bıçak-çekmecesini ancak geçiyor. Annemse tartışma kabul etmiyor. Beni dinlemiyor galiba. Burnumun ucunun yeşermeye başladığını haber verdiğimde sadece güldü.

Ama doğru! Dün sabah aynaya baktığımda yeşilce bir benek buldum burnumun ucunda. Geçer diye bekledim. Bu sabah iyice genişlemiş, tüm burnumu kaplamıştı. Okulda arkadaşlarım "yeşil burunlu" diye çağırdılar beni bütün gün. Hiç hoş değildi. Akşam yemeğinde konuyu anneme ve babama açmaya karar verdim. Tabağıma sıcak, yumuşak ve tabii ki yeşil şeyin konmasını seyrederken, "Hayır!" dedim, "Yemeyeceğim." Birden korkunç bir sessizlik oldu. "Dünya bitti," desem ancak bu kadar etkili olurdu. "Anlayamadım," dedi babam. Annem bu konuyu kapattığımızı sandığını söylemeye hazırlandı. Ama ben onu konuşturmadım. "Sürekli bunları yiyorum. Yine de bir türlü

büyüyemiyorum. Üstelik onlar gibi yeşil olmaya başladım," dedim bir çırpıda. Şimdi üçü de (annem, babam, ağabeyim) bana bakıyorlardı. Dikkatle. Burnumu ilk farkedenden annem oldu (iyice bakmak gerekliydi). Küçük bir çığlık attı. Ağabeyimse o her zamanki şüpheci bakışıyla sordu: "Boyadın mı?" Boyamış mıymışım? Okulda herkesin benimle alay etmesi için mi? Babam "sakin olun," dedi. Yarın okul çıkışı beni doktora götüreceğini, hangi vitamin eksikliğinin buna yol açtığını öğreneceğini söyledi. Tamam, eğer beni bu kadar rahatsız edecekse bu akşamlik sebze yemeyebilirmişim. Fazla memnun olamadım. Doktora gideceğimi öğrenmek tüm mutluluğumu alıp götürdü. Şu vitamin meselesi de yeni tehlikelerin habercisiydi.

Başım dertteydi. Bunun farkındaydım ama neler olacak bilmiyordum. Doktor Fehmi Bey'in muayenehanesine vardığımızda kafam karmakarışık, burnum yemyeşildi. Doktor kahkahalarla güldü. Kan testi yapılmasını istedi. Fazla itiraz etmedim. Kaderime razı, parmağımı hemşireye uzattım. Sonra da babamla birlikte eve döndük. Annem merakla karşıladı bizi. Tahlil sonuçlarını yarın öğrenebileceğimizi anlattık. Biraz ödev yaptım, biraz hırsızcılık oynadım. Erkenden yattım.

Ertesi gün, ellerim de yeşermeye başlamıştı. Ve vücudumun çeşitli yerlerinde

yeşil yeşil benekler belirmişti. Bu son gelişmelerle doktordan gelen tahlil haberleri annemi iyice telaşlandırdı. Doktor Fehmi Bey bende bir çeşit alerji bulmayı beklerken kanımla ilgili şaşırtıcı bilgiler edinmiş. İnsanların kanında alyuvarlar ve akyuvarlar varken, benimkinde yeşil yuvarlar bulmuş. Apar topar üniversitenin doktorlarına götürüldüm. Onlar, Doktor Fehmi Bey gibi güleç yüzlü değillerdi. Burnumu görünce kahkahalara boğulmadılar. Sessizce, büyük ciddiyetle yeşilliklerimi incelediler. Üç adam, bir kadın. Hepsi beyaz önlükler içinde. Beyaz odalardan beyaz koridorlara, koridorlardan başka beyaz odalara taşındım. Çeşit çeşit cam tüp gelip geçti. Tükürmem, çiş yapmam istendi. Kanım alındı. Bir sürü soru soruldu. Ellerindeki dosyalara hep bir şeyler yazıyorlardı. Tansiyonumu ölçtüler, soluk alışverişimi dinlediler. Ben babamın elini sıkı sıkıya tutuyordum. Çoğu gözlüklü, o ciddi, beyaz bakışlardan korkmamaya çalışıyordum.

Bu gece kontrolümüz altında kalsa iyi olur, dedi birisi. Babam endişeli görünmemeye çalışarak peki dedi. Beni bir hastane odasına taşıdılar. Elinde pijamalarım ve ayımla annem geldi. Bana sıkı sıkı sarıldı. Neler oluyordu. Neden doktorlar sürekli girip çıkıyorlar? Neden yarınki yazılıya çalışmam gerekmediğini söylediler? Odamda olmak istiyorum. Her şeye, yeşil şeyler

yemeye bile razıyım. Acaba bütün bunlar, öteki çocuklar gibi büyüyemediğimden mi başıma geliyor? Ve neden her yer yeşilleşmeye başladı? Hastane odası, gecenin bu bilinmeyen vaktinde yeşil ışığa boğulmaya başlamıştı. Son bir haftadır bu renkle fazla uğraştığımdan her yeri böyle görmeye başlamıştım herhalde. Gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda yeşilin kaybolacağına inanıyordum. Ama hayır! Hiçbir yere gitmemişti. Üstelik kararlılıkla yayılıyordu. Biraz ötede uyuyan annemi uyandırmayı düşündüm. Sonra hemen vazgeçtim. Korkacak bir şey yok ki.

Korkacak bir şey olmadığına inanmıştım. "Düşünmüştüm," demiyorum, çünkü benim düşüncem değildi bu. Daha çok duymuş, inanmıştım. Bir de "Merhaba!" duydum. Yeşilin derinliklerinden geldi. Bir kapı açıldı. Merhabanın sahibi ortaya çıktı. Karşımda küçük ve yeşil bir uzaylı duruyordu. Arkasında birkaçı daha belirdi. Şarkı söylüyorlardı galiba. Dikkatimi verince sözlerini duydum: Bir doğum günü şarkısı!

Meğer o gece, Xenon zamanıyla doğum günümüş. Ve ben tam anlamıyla bir Xenon olmaya başlamışım. Yeşerip sinyaller vermeye. Yeşil ötesi ışınlarım Xenon gezegenine ulaşınca beni bulmuşlar. Yıllar önce kaybolan bir yumurtaymışım ben. Çok merak etmişlermiş. Neyse tam zamanında kurtardılar, dünyalılar farketmeden. Apar topar uzay aracına bindirilip yeni evime taşındım. Xenonlu yaşamıma.

Aslında fazla bir şey değişmedi. Ailemi özlüyorum biraz ama tatillerde ziyaretlerine gidiyorum. Dünya ve Xenon zamanları değişik olduğundan onlar beni hep yanlarında sanıyorlar. Normal ve sağlıklı bir oğulları olduğuna inanıyorlar. Hastanede tahlillerde yapılan yanlışlıklardan bahsediyorlar bazen. Neyse ki artık her şey yolunda diyorlar, yeşil lekelerimin kaybolmalarından memnun. (Artık tamamen yeşil olduğumu farkedemiyorlar). Okula gidip geliyorum.

Temeldeki sorunuma dönersek:

1- Boyum hâlâ kısa, dünyalılar arasında. Xenon standartlarındaysa uzun sayılır. Dünya yaşantımda kısa, Xenon yaşantımda uzun olmaya alıştım.

2- Yeşil yiyeceklerdense kurtuluş yok. Hasta olduğuma inanılan sürede dünyalı ailem beni biraz rahat bırakmıştı. Ama kısa zamanda eski yemeklere dönüldü. Xenon'da da en sevilen yiyecekleri tahmin edin. Kutsal renk yeşile sahip ne varsa! Zaten o gece, doğum günümde gelen pasta da yeşildi. İspanakımsı bir tadda. Her doğum günümde karşımda o pastayı buluyorum. Büyümek zor iş. Xenon'da bile.

Bali'de Mutfak

Fotoğraf: Nuran Turan

24

Endonezya'nın milli yemeklerinden biri de "SATAY." Satay, bizim şiş köfteye çok benziyor. Bambu kamışlara geçirip, kömür ateşinde pişiriyorlar. Yalnız yanında yedikleri sos çok değişik geldi bana. Satay'ın sosunu yer fıstığından yapıyorlar. Çok lezzetli. Ben çok sevdim. Yanında pilav da istemiştim. Onlar pilavı pek bilmiyorlar. Pirinci tuzlu suda haşlayıp öyle yiyorlar.

James Oliver Curwood

Yazın son ve güzün ilk günlerinde ayı ile köpek hep günbatısına doğru yürüdüler. Havalar soğumaya başladıkça Niua da kaygılanmaya başladı. Miki arkadaşındaki bu değişimin farkına varamamıştı. Sürekli doğuya gidiyorlardı. İlk kar yağdığında Niua garip şeyler yapmaya başladı. Şimdiye kadar yemediği şeylerle besleniyordu. Sonra bir kayalığın içindeki bir oyuya girdi. Sonunda aradığı yeri bulmuştu. Niua Nuzak'ın onu dünyaya getirdiği aynı mağaraya kış uykusunu geçirmek için ger dönmüştü. Ertesi gün Miki mağaradan dışarı çıkmak istemiş ama Niua'yı yerinden kımlıdatamamıştı. Onun kış uykusuna yattığını bilmiyordu. Tek başına dışarı çıkıp boşuna yiyecek aradı. Kendini çok yalnız hissediyordu. Gündüz dışarıda avlanıyor gece olunca mağaraya dönüyordu. Günler geçtikçe yalnızlığı arttı. Kasım ayı boyunca Miki her akşam mağaraya geri döndü. Arkadaşı yattığı yerden kımlıdamıyordu bile. Bir akşam çok uzaklarda avlanan Miki ilk defa olarak mağaraya dönmekten vazgeçti. İkinci ve üçüncü akşam da dönmedi. Ayı yavrusu Miki'nin mağaradan ayrıldığının farkında olmadı.

aylı zamandan beri Kuzey'in hiçbir ülkesi bu yıl kasımın sonunda hemen ilk karın düşmesiyle başlayan fırtına gibi bir fırtınayla böylesine altüst olmamıştı. Uzun zaman bu yıl bu salgın hastalık ve ölüm yılı Kusketa Piuurun (kara yıl) diye anılacaktır.

Kasırğa önceden en ufak bir belirti göstermeden korkunç bir çabuklukla boşanmıştı. Güzel bir günün arkasından berrak gökyüzünde görünmüştü. Güneş öyle bir hızla kararmıştı ki tuzak dizilerini dolaşan avcılar şaşırıp kalmışlardı. Gittikçe artan karanlıkla birlikte garip bir inleyiş de duyuldu; bu gürültüde yakın bir felaketi haber veren, kuvvetli trampet ya da çan seslerini andıran bir şey vardı. Bu gök gürültüsüydü. Fakat çok geç haber veriyordu. İnsanlar barınaklarına varamadan ya da bir sığınak kuramadan önce büyük fırtına üstlerine bindirdi ve üç gün üç gece kuzeyden kaçmış kızgın boğa sürüsü gibi ortalığı kasıp kavurdu.

Açık arazide hiçbir canlı varlık ayaklarının üzerinde duramıyordu. Ormanlar yıkıldı ve bütün toprak bir çığ altında bozuldu. Nefes alan bütün yaratıklar ya kaçtılar, ya da öldüler.

Boranın başlangıcında Miki "Yanmış topraklarda" bulunuyordu. İçgüdüğü onu yüksek ağaçlı sık ormana doğru koşturdu. Bir devrilmiş ağaçlar ve kırılmış dallar karışıklığı altına süründü ve bu üç gün süresince kımlıdamadı. Fırtınanın ortasına gömülmüş olduğu halde, dayanılmaz bir mağaraya dönme, Niua ölü hareketsizliği içinde kalmakta ısrar etse bile onun yanında yatma arzusunu duyuyordu. Bu uzun fırtına saatleri boyunca, açlıktan çok, yalnızlık içini

kemiriyordu. Dördüncü günün sabahında ağaç kümesi altından çıktığında kaburga kemikleri görünüyordu, gözlerinin üzerinde kırmızımtırak bir zar vardı. İlk hareketi güney doğuya doğru bakmak ve inlemek oldu.

O gün, Niua'yı bırakmış olduğu tepeye doğru yönelerek karın üzerinde otuz kilometre yol aldı. Güneş öyle bir canlılıkla parlıyordu ki, karın pırıltısı onu rahatsız ediyor ve gözlerini kızartıyordu. Yolculuğunun sonuna vardığında batıda hiçbir soğuk ışık kalmamıştı. Niua'nın mağarayı bulmuş olduğu sırta geldiğinde ormanların tepelerine alacakaranlık yayılmaya başlamıştı. Artık bir sırt yoktu. Rüzgâr buraya kaba saba, canavarımsı şekillerle kar doldurmuştu. Kovuğun ağzının bulunması gereken yerde üç metre yüksekliğinde bir yığın yükseliyordu.

Çok üşümüş ve acıkmış, kaç gün ve kaç gece ağzına bir şey koymamaktan hayli zayıflamış ve son umudu da bu acımasız kar dağları altında ezilmiş olan Miki geri döndü. Ona eski devrik ağaç altından başka gideceği bir hedef kalmıyordu. Parçalanmış ve bitkinleşmiş ayaklarına rağmen yoluna devam edebiliyordu. Yıldızlar göründüler; onların solgun ışığı altında yerin aklığı hayaletimsi bir etki yapıyordu. Hava korkunç derecede soğuktu. Ağaçlar yarılmaya başladılar. Zaman zaman, don içlerini çatlattıkça tabanca patlamasını andıran bir ses duyuluyordu. Isı sıfırın altında otuz dereceydi, hava daha da soğuyordu. Miki kafasında sığınağına varmak saplantısı olduğu halde yürüyordu.

26 Fakat başına tuhaf bir şey geldi. Sırta gitmek için otuz kilometre yol almıştı. Dönüşte yirmi kilometreyi yürümüşü ki altından bir kar tabakası çöktü ve bir uçuşuma fırlatıldı.

Şaşkınlığını yenip yarı donmuş ayakları üzerinde doğrulunca, kendini pek garip bir yerde buldu. Kızılderili kulübesi şeklinde, çam dallarından yapılmış bir çukurun dibine düşmüştü. Kuvvetli bir et kokusu burun deliklerini gıdıklıyordu. Eti hemen yanı başında buldu. Bu sivri bir değneğin ucuna bağlı donmuş bir geyik parçası idi. Miki buraya nereden geldiğini sormaksızın üzerine atıldı ve iştahla yedi. On iki ya da on beş kilometre doğuda oturan, Jacques Le Beau adında biri durumu açıklayacak tek kişiydi. Miki onun tuzaklarından birine yuvarlanmıştı ve içindeki yemi yemekteydi.

Et parçası büyük değildi, fakat köpeğin kanına yeni bir kuvvet verdi. Koku alma duyusu çok hassaslaşmıştı, burnunun ucu ile karın üzerinde araştırmaya koyuldu. Biraz sonra dişleri sert ve soğuk bir şeye rastladılar. Bu otuz santim karın altından çıkardığı çelik bir tuzaktı. Burada koca bir tavşan bulup çekti. Hayvan kaç gündür ölmüş olmasına rağmen kar onu iyice koruduğundan tamamen donmamıştı. Miki bir kemiğini bile bırakmadan onu yuttu. Sonra sığınağına yöneldi ve ertesi güne kadar bu ılık kovukta uyudu.

Aynı gün, Kızılderililerin Müşet-ta-ao (kötü yürekli adam) dedikleri Jacques Le Beau oralarda dolaşüyor, karın yıktığı sığınakları düzeltiyor ve tuzaklarını yeniden kuruyordu.

Öğleden sonra ava çıkmış olan Miki, sığınağından kilometrelerce uzakta bir

bataklıkta izini buldu. Fakat köpeğin ruhu bir sahip arzusuyla tutuşmuyordu artık. Le Beau'nun kar raketi izlerini çekine çekine kokladı. Rüzgârı dinleyip bir şeyler sezmeye çalışırken belkemiğinin tüyleri titriyordu.

İz boyunca ürkek ürkek ilerledi ve yüz metre uzakta kekek'lerden birine, yani kapancının tuzak gizleme yerine rastladı. Orada da bir sırığa bağlanmış et vardı. Ön ayağının altında sinsice bir hareket oldu ve çelikten çeneler ağzına ağaç ve kar parçaları püskürttüler. Hırladı ve gözleri kapanda birkaç saniye bekledi. Sonra ayaklarını ileri sürdü ve ete erişebilecek kadar boynunu uzattı. Böylece bu demir dişlerin saklamış olduğu tehlikeyi anladı. İçgüdü ona bunların oyununu bozma tarzını açıklamıştı.

Beş yüz metre daha, Le Beau'nun ayak izleri boyunca yürüdü. Bu yeni tehlikenin varlığı onu titretiyordu, fakat izi bırakmıyordu. Dayanılmaz bir dürtü onu ileri sürüklüyordu. İkinci bir tuzığa rastladı ve bu sefer, hemen etin altına saklanmış olduğunu bildiği yayı boşandırmadan yemi aşırıldı. İnsan denilen yaratığı görmek için sabırsızlanıyordu. Fakat acele etmiyordu. Üç kapanın etini daha aşırıldı. Sonra gün batarken batıya döndü ve bataklığı sığınağından ayıran sekiz kilometreyi hızla koşarak geçti.

Yarım saat sonra, Le Beau dolaşmasını bitirmiş dönüyordu. İlk kekek'i boş buldu ve kardaki izleri gördü:

"Vay canına, bir kurt!" diye bağırdı. "Hem de güpegündüz!"

Sonra yüzünde bir hayret belirtisi görüldü. Diz çöktü ve izleri gözden geçirdi. Soluyarak:

"Hayır!" diye mırıldandı, bu bir köpek. Benim tuzaklarımı yağma etmeye gelen bir vahşi köpek iblisi!"

Küfür ederek doğruldu. Paltosunun cebinden küçük bir teneke kutu çıkardı, içinden, ortasına zehir konulmuş bir yağ topağı aldı. Bu zehirli yem, kurtlar ve tilkiler için hazırlanmıştı.

Le Beau bu öldürücü yemi sırığın ucuna takarken sevinçten uçuyordu.

"Oh! Oh!" diye homurdandı. Bir vahşi köpek! O görür gününü! Yarın gebermiş olacak!"

Yemleri aşırılmış sııkların her birine, içine bir zehir hapı sokulmuş birer yağ topağı astı.

SALINCAKTAKİ ADAM

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Resimleyen: Sibel Demirtaş

ınarlardan birinin yatay dalına bir salıncak kurmuşlardı. Çocuklar, sıraya girip sayı sayarak sallanıyorlardı. Ara sıra mızıkçılık edenler çıkıyordu. O zaman, çınarların koyu gölgeleri altında oturan annelerden biri geliyor, çocukları yeniden sıraya koyarak, haksızlığı önlüyordu.

Çocuklar böyle eğlenirken, apartman komşuları da yaz sıcaklarını bu parkta geçiriyorlardı.

O gün, parkın sakinleri her günküden biraz erken gelmişlerdi. Bir an önce kendilerini serin ve temiz havaya atmak istiyorlardı.

Önce çocukları, salıncaklarının yanına götürdüler. Ama salıncakta, yaşlı başlı bir adam, kucağında yedi yaşlarında bir oğlan çocuğuyla sallanıyordu.

Adam, ipleri koltuklarının altına almış, çocuğu kucağında tutarak bir ileri bir geri, ayaklarının yardımıyla sallanıp duruyordu.

Çocuklar, gördüklerini yadırgayarak annelerine bakmış, biraz da öfkelenmişlerdi.

Annelerden biri hayret dolu bakışlarla:

"Koskocaman adam, dedi, durdu.

Bir başka anne:

"Adamın çocukluğu tutmuş herhalde. Dilerim, bizim çocukları görünce kalkıp, gider," dedi.

Üçüncü anne:

"Baksana, kalkacağı hiç benzemiyor."

Salıncığa iyice yaklaşmışlardı. İlk konuşan anne, dayanamadı, biraz yüksek bir sesle:

"Burası hoşunuza gitmiş galiba," dedi.

"Evet," dedi sallanan adam. "Burası oldukça serin. Hava burada değişik. İnsan apartmanın içinde bunalıyor. İyi ki semtimizde böyle güzel bir yer var."

Çocuğunun elinden tutmuş bir anne, adamın tam önüne geçti:

"Bu salıncak çocuklar için kuruldu," dedi. "Siz oğlunuzu, tek başına bindirseniz de kendisi sallansa daha iyi olmaz mı?"

Salıncaktaki adam:

"Elbette daha iyi olur. Ama sallanamıyor işte..." dedi. "Eğer siz çocuğunuzu bindirmek istiyorsanız biz hemen ineriz."

Adam oğlunu kucağında tutarak kalktı. Kadın alçak bir sesle:

"Ben çocuklar için söyledim," dedi. "Bakın, bu çocuklar sallanmak için can atıyor."

Adam oğlunu kucağında sıkıca tutuyordu. Kadın ise: "Şurada yer var," dedi. "Siz sıralardan birine oturunuz. Oğlunuzu da kucağınızdan bırakın. O da bizimkilerle birlikte sıraya girsin, sallansın."

Adam için çekti: "Keşke," dedi "Sıraya girip o da çocuklarınız gibi sallanabilseydi!"

Adam, geri geri çekilirken, kucağındaki çocuğun bacakları pantolonun içinde cansız gibi sallanıyordu.

Kadın; "Çocuk felci mi geçirdi?" diye sordu.

Adam, "Evet" diyerek uzaklaştı. Kadınlar mahcup, çocuklar şaşkın şaşkın adamın arkasından bakakaldılar.

BALLI DUT VE GİYSİ DÜŞKÜNÜ CEVİZ

Yazan: Cemal Erten
Resim.: Sibel Demirtaş

Dalında tombullaşmış, iyice tatlılaşmış olan parmak iriliğindeki dut tanesi, kapı komşusu ceviz ağacının uç dalındaki koz cevizin gerinmelerini göz ucuyla izlemekteydi.

Komşusunun tuhaf bir yaradılışı vardı. Derdi, gücü giysiydi cevizin. Zavallı dut anadan doğma cıbil cıbil çıplakken, koz cevizi üstüne önce bir zar yapmış, olmadı, iki üç gün sonra odun renginde kalın bir elbise dikiymişti. Dut, o günlerde dayanamayıp:

"Vallahi, komşu, senin işine aklım ermiyor. Giysilere, mala mülke bu düşkünlüğün hiç hayra işaret değil," diye çıkışacakken ceviz, lafı ağzına tıkamış:

"Yaa, sen de," diye küçümsemişti. "Senin gibi cıbil dolaşmak olur mu? Sen Nasrettin Hoca'nın 'ye- kürküm' öyküsünü duymamışsın anlaşılan. Ha, bak, bir şey diyeceğim; biliyor musun dört bölüme ayrılan kalın iç çamaşırlar dikindim, haberin yok."

Dut tanesi bir yaşına daha basmıştı: "İç çamaşırları, ha, o da ne ki?" diye parmak ısırırken komşusu koz ceviz şişman bir kadın kayıtsızlığıyla:

"Komşu," diye lafını sürdürdü. "Şimdi de bir manto dikiyorum. Ne dersin, moda renk hangisi? Yeşil manto beni açar mı?"

"Yeşil manto? Ha! Deme Allahsen. Ne gereği var? Vallahi, bu giysi düşkünlüğün senin başına işler açacak."

Koz ceviz, üç dört güne kalmadı, üstüne yeşil bir manto giydi.

Zavallı dut, böyle şık, böyle sımsıkı giyinik koz cevizin yanında kendini çok zavallı hissetti.

Ayrıca zavallılığını, gece sabaha karşı patlayıveren fırtınada donarken iliginde, kemiğinde duyuyordu:

"Komşum ceviz, hu! Şu giysilerin birini bana versen."

Yalvarmaları para etmedi. Koz ceviz, kulak asmamış, dut yaş dökerek ahının yerde kalmaması için Tanrı'ya yalvarır olmuştu.

Birkaç gün sonraydı. Bahçe sahipleri dut toplamaya geldiler.

Dut tanesi, tepeden yürek çırpıntılarıyla izliyordu.

"Aman, duta bir şey olmasın. Nazik bedeni zedelenip zarar görmesin," diyerek ağacın altına çarşaf tutuldu.

Dut, bu özene şaşmıştı. Sonra dalları yavaştan yavaştan silkelendi. Dut, kopup gergin çarşafın üzerine düşüverince bir kahkaha attı, sapasağlamdı.

Aynı özenle tepsiye alındı.

Bahçe sahipleri:

"Biraz da ceviz toplayalım," diye telaşa düşmüşlerdi.

Dut, şık cevizin kim bilir ne özenle toplanacağını beklerken adamın birisi, eline uzun bir sıruk aldı. Vurdu, vurdu cevizin dalına. En sonu bir sırığın hain vuruşunu kafasının çatısında hisseden ceviz toparlanamadan bir taş gibi yere düştü. Düştü ve o canım yeşil mantosu boydan boya yırtıldı, yarısı koptu gitti.

Derken bir diğeri, cevizi eline alıp mantosunun kalan bölümlerini söküp attı kızgınlıkla, sonra yaşlı cevizi bir taşın üzerine koyup diğer bir taşla da odun rengindeki giysilerini parçalayıp attı.

Bunları izleyen dut, diz dövüyor, ceviz ise yeri göğü inletircesine bağırıyordu.

Adam aldırıışsızdı.

Cevizin iç çamaşırlarını çekip attı. Kozun bedenini saran ince zar gibi giysileri tırnağıyla sökerken:

"Bununki de, oyun," diye soludu. "Bunlarsız olmazsın, sanki."

İşte bu anda cıvıltı dut, yerinde gülmeye başladı.

"Ben demiştim, bunca giysi, mal, mülk düşkünlüğü iyilik mi getirdi? Ya şu kürklere sarılı kestanenin başına neler gelecek?"

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

32

Peker Usta ve Şekercik

Carmen Vazquez - Vigo • Çeviren ve Uyarıl: Adnan Özer • Res.: Çağlayan Bilsel • Era Yayıncılık • Birinci Basım: Mart 1995 • 62 Sayfa • 19x12 cm • 1. Hamur kağıt, karton kapak • 90.000 TL

Carmen Vazquez - Vigo, Buenos Aires (Arjantin) doğumludur. Gençlik çağından başlayarak yaşamını İspanya' da sürdürmüştür. Uzun yıllar oyun yazarlığı yapmıştır. Çocuk ve gençlik edebiyatının dünyaca tanınmış yazarlarından.

Yaşlı Peker Usta bir vantrilok. Vantrilok fransızca bir kelime. Başkası söylüyormuş gibi konuşma becerisi olan, karnından konuşan kimse demek. Türkçe sözlük böyle diyor. Peker Usta'nın günleri, kuklası Şekercik ile o sahne senin, bu sahne benim koşturmakla geçiyor. Sahneye çıkınca Peker Usta Şekercik'i dizlerine oturtup ona boylu boslu bir adam havası verir. Hep Peker Usta konuşur. Ama seyredenler Şekercik'in de konuştuğunu zannederler. Peker Usta onları gülmekten kırar geçirir. Bir gün Peker Usta aynaya bakarken saçlarındaki akların çoğaldığını görür. Kendini yaşlı ve yorgun hisseder. Yıllardır durup dinlenmeden çalışmıştır. Biraz tatil yapmaya karar verir. Ve Şekercik'i bavuluna koyarak köyünün yolunu tutar. Köye vardıklarında Peker Usta iş elbisesini giyerek, evinin etrafında tur atmaya karar verir. Tatsız bir sürprizle karşılaşır. Serçeler domatesleri ve karpuzları galalamaktadırlar. Peker Usta Şekercik'i tarlanın ortasına dikerek bundan sonra korkuluk olmasına karar verir. Şekercik buna çok kızar. Çünkü o bir sanatçıdır. Gecenin bir vakti duyduğu bir kokunun ne olduğunu sorar kendi kendine. Bir ses ona cevap verir. Sesin sahibi kısa boylu, hafif toplu, etekliği çiçekli Yeşillikler Perisi'dir. Şekercik ondan kendisi için çok önemli bir şey istemeye karar verir. Aslında Şekercik başına gelecekleri bilse isteginden çoktan vazgeçecektir, ama o sadece bir kukladır. Nereden bilebilir? Peki çocuklar siz bilebildiniz mi, Şekercik'in Yeşillikler Perisi'nden kendisi için ne istediğini? Şimdi bazılarınız dudak bükerek, "Aman canım bunu bilmeyecek ne var? Çok basit, çok da sıradan. Ben ayrıca daha önce Pinokyo'yu okumuştum. Ona benziyor," diyorlardır. Bilemeyenler ise bir yandan beyinlerinin tüm hücreleriyle düşünmeye devam ediyor, bir yandan da gittikçe daha çok merak ediyorlardır. Peker Usta ve Şekercik'in öyküsü manzum olarak yazılmış. Dili sade ve kolay anlaşılabilir. İfadeler düzgün. Kafiye kullanılarak kelimeler, öyküde yer yer tekerleme havası yaratıyor. Sanırım okurken bundan hoşlanacaksınız. Ayrıca Şekercik'e ne olduğunu öğreneceğiniz için merakınızı da gidermiş olacaksınız. Hey dudak bükenler; bu kuklanın adı Şekercik ama. Ayrıca Gepetto bir vantrilok değil marangozdu. Diyorum ki... Neyse hepimize iyi okumalar.

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim* *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim* *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli)* *Waddell - Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Annem ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü* *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım* *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Dödük Yaptı* *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım* *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde* *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri* *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı* *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor* *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik* *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü* *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev* *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri* *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler* *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (ciltli)

Küçük Prens* *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi* *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco* *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

İkisi de Kırmızıfare'ye abone!

"İkisi de" mi dediniz? Ama resimde yalnızca bir kişi var!
Öyle mi dersiniz? Daha dikkatli bakın ve unutmayın:
Kırmızıfare okumanın yaşı olmaz!